

Thema: 'ik heb een boodschap', oftewel 'vragen bij verkondigende zielzorg'.

Hallo Piet,

De dienst rond je 70e verjaardag zingt nog wat rond in mijn hoofd.

Er gebeurde veel en veel moois.

In je overweging ging je in op je eigen ontwikkeling en plaatste je beelden bij het pastoraat van je jeugd en je eigen weg in **de wereld van de verstandelijk beperkten**.

Zij toonden **jouw "verstandelijk beperkt zijn** aan in hun onbegrensde wereld", zei je.

Mij raken dit soort zinnen. Ze zetten je op een mooi ontvankelijk spoor waaraan te groeien is.

Daar is wel een omslag in denken voor nodig, bedacht ik me.

Van ds Buskes (en wie respecteert deze bijzondere Utrechtse dominee uit de vorige eeuw nou niet?) is een **anekdote bekend over zijn pastorale handelen**.

Buskes was zo'n **dominee voor de kudde**.

Z'n hart ging naar de mensen uit en met overtuiging.

Hij had een woord voor de wereld!

Zo ging hij die bewuste dag op huisbezoek bij gemeenteleden. Het waren mensen die dreigden af te dwalen van de kudde en dus moest er actie worden ondernomen. Hij kende de verhalen van mensen die vanuit de gemeente hadden getracht in contact te komen. Telkens als ze zich aankondigden als een broeder of zuster van de kerk werd hen de deur gewezen.

*Buskes belt aan en een touwtje wordt aangetrokken en de deur gaat open. Alleen een steile hoge trap in beeld en een stem van een onzichtbare dame uit de hoogte: "**Wie is daar, wat mot je?**"*

*Buskes: "**Ik kom voor het licht!**" . "**O, kom dan maar boven, de meter is hier....**"*

Geen woord gelogen vanzelf en boven kan er nog altijd worden bijgesteld aan bedoeling en doelstelling.

Een trucje om contact te maken; een slimmigheidje waar in de vorige eeuw met een glimlach en met bewondering naar werd gekeken. Het was de tijd van de overtuiging dat Pastoraat deel was van de verkondiging van het Evangelie. "Kyrugmatische Seelsorge" leerden we aan het seminarium.

Het gaat uit van de aanname **dat de pastor tegenover de pastoraat een meerwaarde vertegenwoordigt**. Hij is de bovenliggende partij.

Pastoraat wil bemoedigen met goede woorden die niet zonder effect zullen blijven.

Je hebt wat te bieden. Troost en vermaning als een oplettende herder met de steentjes scherp in de tas en de slinger altijd in de hand. Talloos zijn de verhalen van mensen die de pastor zo tegenkwamen en ontgoocheld te deur sloten bij diens vertrek.

Ik koester de wijze les die ik opdeed als hulppominee in de laatste fase van de studie in de jaren 80.

De hoofdominee had die morgen de caravan achter de auto geplakt en was onderhand een paar uur onderweg naar Oostenrijk en dus ver weg en onbereikbaar.

Ik had er naar uitgekeken om in zijn plaats een paar weken het fort te bewaken. Toen ging de telefoon: "*Mevrouw haar toestand verslechtert snel. Ze vraagt om de dominee. Kunt u direct komen?*"

Daar had ik niet mee gerekend. Geen woord over zoiets in de overdracht de dag ervoor. Met het water in de handpalmen kroop ik achter het stuur van de oude VWgolf en reed naar het verzorgingstehuis. Onderweg bedacht ik tien goede bijbelteksten die de mevrouw in een andere stemming zouden brengen, maar zelf werd ik er niet rustiger van.

Dat moet op mijn gezicht af te lezen zijn geweest, want de mevrouw zag me binnenkomen en

keek me aan.

"Ha die Bert. Dat is ook zo. De dominee is met vakantie. Nou dat is ook wat voor jou zeg. Ik kan zien dat je dit spannend vindt. Schuif een stoel bij dan kunnen we samen fijn praten....!"

Met haar opmerking vielen er kilo's ballast van mijn schouders.

Ze had zelf wel een tekst uit de bijbel, voor mij eigenlijk! En zo staat dit sterfbezoekje als een groot cadeau op mijn harde schijf.

Er viel niet zo veel te verkondigen of mee te delen.

Zoveel te meer echter viel er te delen en kwam God zichtbaar in beeld voor even, maar met een gewicht dat me mijn verdere leven op meerdere momenten heeft behoed voor verdrinken.

Herken je deze ervaring?

Hartelijke groet,

Bert